

KAPITOLA DRUHÁ

*Vše, co si můžete přát, najdete na druhé straně
strachu.*

—Jack Canfield

HOLLY HO VAROVALA. ARGUMENTY SE HO SNAŽILA přimět k tomu, aby nejezdil. Nebezpečné mise totiž ohrožovaly nejen jeho vlastní život, ale zkoušely také trvanlivost jejich manželství.

„Mám tě moc ráda, Tome,“ řekla mu. „Opravdu moc, ale myslím, že tohle už dál nesnesu.“

Měla tím na mysli jeho službu v elitním tajném komandu i jako velitele Černého družstva. Její slova se utápěla v lítosti a smutku. Zdálo se, že pokleslé koutky úst jí protahují celý obličej do podoby tragické masky. Kristepane, jak on ji miloval. Tohle nechtěl. Na sebe a na ni vždy pohlížel jako na dvojici oddaných válečníků, zbožňujících se navzájem a chránících svou zemi. Život ji ale změnil. Seběhlo se pár ošklivých věcí, které ani jeden z nich nečekal.

„Co už nesnesete?“ zeptala se terapeutka v rodinné poradně v reakci na Hollyinu poznámku. Byla to vysoká žena s rovnými tmavými vlasy až na ramena, vodorovně zastřiženou ofinou a brýlemi s tmavými obroučkami. Doktorka Stephanie Mathewsová. Smrtelně vážná a teoreticky založená.

Ta tomu nikdy nebude rozumět.

„Tu šílenost tohohle všeho,“ odpověděla Holly. „To neustálé nebezpečí i to, jak člověk pořád neví.“

Chápal, co tím chce naznačit. Předpisy CIA mu zakazovaly říkat jí, kam ho nasazují. S tím nic nenadělal. Navíc ani nikdy nevěděl, jak dlouho bude vlastně pryč.

Pravidla téhle hry ale dobře znala. Řídila se jimi a přijímala je – až doposud. Toužila po stejném vzrušení, jaké prožíval on – opět až do téhle chvíle.

Ach, Holly...

Takovou ji vidět nechtěl: s pochybami vyrytými na čele v podobě tenkých vrásek, s pohaslou září překrásných modrých očí, zhroucenou v křesle, s rukama sevřenýma v klíně.

Doktorku Mathewsovou doporučil oběma manželům psycholog ST-6 doktor Petrovian, když jim následkem Crockerovy předchozí mise zabijáci drogového kartelu spálili dům, zranili Crockera i Holly a zabili kamarádku jejich dcery, Leslie Amesovou.

„Chápete, proč se Holly cítí takhle?“ zeptala se doktorka Mathewsová, usazená naproti němu s jednou nohou přehozenou přes druhou a blokem položeným na klíně.

„Je tahle otázka míněná vážně? Ano, samozřejmě to chápu.“

„Změnit práci ale ochotný nejste.“

„Uvažoval jsem o tom. Uvažoval, ale...“

„Copak?“

Chtěl jí vysvětlit, že útok na jejich dům jen posílil odhodlání, které cítil až kdesi v hloubi žaludku. Potvrdil jeho přesvědčení, že na světě pořád existují zlí parchanti, kteří chtějí vážně ublížit ostatním lidem: vlci jako šéf kartelu a jeho zabijáci. Kromě nich tu byli i nic netušící, důvěřiví, slušní a spořádaní jedinci jako doktorka Mathewsová, Leslie Amesová a ostatní, které přirovnával k ovčím. Jeho práce ovčáckého psa spočívala v jejich ochraně. V tomto ohledu však neuspěl a nevýslovně ho to žralo.

Příště bude lepší a také lépe připravený, jak alespoň doufal. Svět byl mnohem nebezpečnější, než si lidé jako doktorka Mathewsová vůbec dokázali představit.

„Jaké máte pocity ohledně toho, co se stalo s vaším domem, a Lesliiny smrti?“ zeptala se doktorka Mathewsová.

Crocker na okamžik sklonil hlavu a očima zabloudil po podlaze z tvrdého dřeva až k jejímu kotníku. Na něm byly vytetované tři malé černé ještěrky. Vypadalo to, že jí lezou nahoru po noze. Na příborníku za jejími zády si povšiml fotografie, kde stála vedle své dcery. Ta jako by jí z oka vypadla.

„Je to... příšerné,“ odpověděl, ale zároveň si pomyslel: *Co je tohle za blbou otázku?* „Jsem opravdu hrozně naštvaný.“ V duchu si nařídil, že se musí uklidnit.

„Naštvaný?“

„Ano, naštvaný.“

„A co pocit viny?“

„Ano, samozřejmě.“ Nabídl se, že pro Lesliiny rodiče – zahluhaného lékaře a knihovnici s jemným hlasem – udělá vše, co bude v jeho silách. Oni se s ním ale odmítli setkat, a když jim volal, nebrali mu telefon. Chápal je. Vyrovnat se se ztrátou dcery muselo být peklo. Cítil se hrozně, že tomu nedokázal zabránit.

„Dáváte vinu sám sobě?“ položila mu doktorka Mathewsová další otázku, upírajíc na něj své velké tmavé oči.

„Do jisté míry, ano. Kdybych neodjel na misi, ti zabijáci z kartelu by na můj dům nezaútočili. Byla to moje práce a já vím, o čem moje práce je, i o riziku, které na sebe беру. Takovou odezvu jsem ale vůbec nečekal, a ani ve snu by mě to nenapadlo. Mělo... Tohle jde za mnou. Je to moje selhání. Při misích podobného rázu ale funguje do značné míry zúžené vnímání okolního světa.“

„Tím máte na mysli, že jste nepředvídal, že by vůdce kartelu mohl zaútočit na vaši rodinu?“ zeptala se ho.

„Ano, přesně tak. Tohle jsem neočekával. Zabili i bratra mého kolegy.“

„Paula Manciniho.“ Paul byl bratrem Joea Manciniho, který byl Crockerovou pravou rukou.

„Cítíte se za to nějakým způsobem zodpovědný?“

„Rozhodně ano. Jak už jsem řekl... Měl jsem to zvážit. Měl jsem vědět, že je možné, že vůdce kartelu půjde po našich rodinách. Byl jsem natolik soustředěný na to, co dělám, že mě to vůbec nenapadlo.“

Nenapadlo to ani jeho představené na štábu ST-6, o tom se ale nezmínil.

ZAPARKOVAL MOTORKU PŘED HOTELEM, CHVÍLI POČkal, aby zjistil, jestli ho někdo nesleduje, a prošel vstupní halou s podlahou krytou kobercem. Po cestě si dával pozor, aby krví nepokapal dlažbu z bělostného mramoru. Do mysli se mu rychle otiskla řada nejružnějších vjemů: vznosnost, starosvětskost, majestátnost a vytríbenost, provázené lehkým závanem jasmínu. Jemně zdobené bílé stropy; lustry z foukaného skla.

Postavil se do zadní části výtahu, pokoušeje se nepřítahovat pozornost. Člověk s jeho společenským postavením sem nepatřil.

Čekal dalších třicet vteřin, jestli do haly nevejde ještě někdo jiný. Pak stiskl tlačítko do pátého patra. Ve chvíli, kdy se dveře začaly zavírat, se dovnitř ve spěchu natlačil mladý evropsky vyhlížející pár. Pozorně si je oba prohlédl. Když zjistil, že působí změkčilým dojmem a oba jsou až příliš rozptýlení na to, aby byli agenti nebo příslušníky rozvědky, uvolnil se.

Mezitím, co výtah jel nahoru, spolu mladý muž a žena hovořili francouzsky. Stěžovali si na velikost své postele.

Užívejte si života, dokud ho máte. Vykašlete se na to, jak velká ta postel je, a milujte se na podlaze.

Věnoval jim krátký úsměv, v pátém patře vystoupil, našel schodiště a vyšel o patro výš. Následně počkal u dveří, aby se podíval, jestli výtah nezastaví právě tady. Nezastavil.

Před dveřmi pokoje číslo 632 pár vteřin jen tak stál a poslouchal, uvažuje o tom, jestli je vůbec moudré sem chodit. Možná byl pořád v šoku. Stiskl tlačítko zvonku.

Otevřít mu přišel Jim Anders v bílé oxfordové košili s rukávy vyhrnutými až k loktům. Vypadal odpočatě a v dobré kondici: něco málo přes čtyřicet, střední postavy, upravený, s tělesnou konstitucí kulturisty. Za ním stála mladší žena s hnědými vlasy – o něco menší, oblečená do modrého kostýmu.

„Vítáme vás, Crockere. Tohle je Janice Bloomová. Janice je cílová specialistka a analytička, která pracuje na syrských záležitostech... Ježíšikriste – jste v pořádku?“ vyrazil ze sebe, když zaznamenal krev na Crockerově bílém triku. „Co se stalo?“

„Zdravím,“ řekl Crocker. Pak se obrátil k Andersovi. „Musíme si promluvit v soukromí.“

Anders za ním zavřel a otočil zámek na dveřích. „Promluvit? Uvědomujete si, že krvácíte?“

„Ano.“

Byli v apartmánu s velkým obývánkem se stolem a čtyřmi židlemi, umístěnými před oknem: podlahy z tmavého tvrdého dřeva, závěsy z kaštanově hnědého brokátu. Dveřmi po pravé straně byla vidět velká postel. Vše působilo elegantně a stylově, s tradičním, starosvětským nádechem.

„Ukažte mi, kde je koupelna, abych se mohl umýt a upravit,“ řekl Crocker.

„Tady?“

„Jo.“ Popadl Anderse za loket. „Pojďte se mnou.“

„Dobře. Janice, počkejte tady. Zavolejte doktora.“

„Ne,“ zareagoval Crocker. „To není třeba.“

Anders vytáhl z kapsy svůj mobilní telefon. „Vždyť krvácíte, Crockere. Prokrista!“

„Je to povrchová rána,“ opáčil Crocker. „Janice, zavolejte, prosím, dolů, ať pošlou pár ručníků, peroxid vodíku, obvazy a náplast, a já se obstarám sám.“

Anders ukázal ke koupelně u vchodových dveří. „Ježíšikriste, Crockere, tak co se stalo?“

Crocker za ním zavřel dveře.

„Dva grázlové na kawasaki,“ prohodil tlumeným hlasem. „Byl jsem s Jaredem.“ Pak si znovu vybavil, co se stalo. „Do hajzlu...“

Stáli v koupelně obložené bílým mramorem. V zrcadle se odrážející Andersův obličej působil poplašeným dojmem. „Cože? On je taky zraněný? Kde je? Má tu být i on.“

„Jared je mrtvý.“

Zatímco Anders vstřebával novou informaci, Crocker si vytáhl z pravého předloktí dva skleněné střepy. Když zvedl oči a podíval se do zrcadla, uviděl agenta CIA, jak se drží za prsa, jako by dostal zásah kulkou.

„Cože?“

„Jared je mrtvý. Nechal jsem ho ležet na ulici s vyteklým mozkiem.“

„Co to, sakra – Jared? Ten mladý řídící agent?“

Crocker přidržel předloktí pod teplou vodou, pevně ho stáhl ruč-níkem a čekal, až se krvácení zastaví.

„Pokoušeli se ho unést a došlo ke rvačce. Někdo ho strčil před autobus. Upadl na silnici. Měl rozdrcenou lebku.“

Anders zavrtěl hlavou, jako by stále nemohl pochopit. „Co to, sakra, povídáte? Tohle je hrozný. Kdo na něj zaútočil?“

„Nevím. Přinejmenším čtyři, ale možná i pět mladejch syčáků – blízkoovýchodní typy. Jednomu z nich jsem prohledal kapsy. Nenašel jsem žádný doklady. Byla to naplánovaná operace, předem připravená.“

„Kde?“

„Na Torun, hned za rohem u bazaru Arasta. Ulice přeplněná lidma, za bílého dne. Nejdřív zaútočili na Jareda a potom šli i po mně.“ Crocker si ukázal na záda. „Pomozte mi sundat to triko.“

Zakrvácená látka se mu přilepila ke kůži. Anders mu ji pomohl pomalu odlepit.

„Za denního světla...“

„Jo, všude kolem byli lidi. Pěkně drzí sráči...“

„Jared byl jedním z našich nejlepších operativců,“ pronesl Anders smutně. „Jste si jistý, že je mrtvý?“

Když lem trika vytáhli až ke krku, Crocker si ho přetáhl přes hlavu. „Je mrtvej, Andersi. Je mrtvej. Ano.“

Anders vypadal, že každou chvíli začne brečet. „Nemůžu tomu uvěřit. Chudák Jared. Já... já... To je opravdu ošklivý šrám.“

„Měl jsem štěstí.“

Anders potřásl hlavou. „Janice nic neříkejte. Prosím. Ona a Jared si byli velmi blízcí. Společně prošli výcvikem na naší Farmě. Možná se spolu dali dohromady, chodili spolu, nebo něco takového. Měl bych uvědomit místní stanici.“

Anders se vzdálil do ložnice, kde tichým hlasem s někým telefonoval. Po deseti minutách se vrátil zpátky a zavřel dveře do koupelny.

„Sledovali vás až sem? Dokázal jste je identifikovat? Řekli vám něco? Prokázali se nějakým způsobem oni sami?“

„Ne. Ne. Ne. Ne,“ odpověděl Crocker. „Už jsem vám to povídal.“

„Takže jste si nevšiml ničeho, co by nám pomohlo určit jejich totožnost.“

„Viděl jsem čtyři z nich. Dva na motorce, dva v dodávce. Byli to všechno mladí kluci, ale s výcvikem.“

Od vchodových dveří zazněl zvonek.

„Kdo je tohle?“ zeptal se Crocker, chystající se k obraně.

Janice šla otevřít. O chvíli později zaklepala na dveře koupelny. V rukou držela ručníky, lahvičku s peroxidem, obvazy a náplast.

„Jste si naprosto jistý, že nepotřebujete doktora?“

„Ne, tohle zvládnou sám. Díky.“ Byla hezká, s rovnými vlasy až na ramena.

„Budeme pokračovat dál?“ obrátil se k Andersovi.

„A s čím?“

„S tou poradou. Poradou, na kterou jste nás svolal. Má tu být i můj kolega Akil.“

Kdesi v koutě jeho mozku se ozval poplašný zvonek.

„Hmm... tohle. Nevím.“ Anders se rychle podíval na hodinky. Nejnovější zprávy ho zjevně vyvedly z rovnováhy.

„Možná by bylo dobré nechat to na potom,“ navrhl Crocker.

Anders se zamračil a zavrtěl hlavou. „Ne, ne, to nemůžeme. Náš zdroj nám přinese naprosto zásadní informace. Důležité důkazy. Pokud vím, hned potom se vrací zpátky do Damašku.“

„Tak dobře. Jdu se připravit.“

„Zatraceně,“ pokračoval Anders. „Jsem z toho úplně rozhozený. Ještě ráno jsem s Jaredem mluvil. Podle plánu měl po téhle misi dostat volno na zotavenou.“ Obličej měl šarlatově rudý a vypadal, jako by chtěl začít řvát.

„Po jaké misi?“

„To brzy zjistíte.“

„Působil na mě jako parádní kluk.“

„Jo... energický, chytrý. Byla s ním legrace. Je to opravdu obrovská ztráta.“

Zatímco Anders přicházel do varu, Crocker se začal zklidňovat.

„Fajn,“ řekl. „Jestli se ta porada bude přece jen nakonec konat, budu si muset půjčit košili.“

„Načasování nestojí za nic, já vím. Dospěl jsem ale k názoru, že náš zdroj nám přináší informace, které v daném světle vyžadují okamžitou reakci.“

„Čím tmavší odstín, tím lepší... Myslím ta košile.“ Při volbě šatníku Crocker obecně tíhl k černé barvě, ale s tím, co mu vyhovovalo, neměl jeho současný důvod pranic společného. Tmavá barva měla zamaskovat krev ze zad, pokud by začala prosakovat skrz.

„Dobře.“

Anders pomohl Crockerovi očistit záda a zajistit obvazy. Když skončili, znovu se podíval na hodinky. „Podle plánu mají

dorazit za patnáct minut. Měl bych říct Janice, aby objednala pití a občerstvení.“

„Mají?“

„Jeden syrský obchodník a jeho sekretářka.“

„Jen do toho. Já počkám.“ Pak si na něco vzpomněl a popadl Anderse za zápěstí. „Co jim povíte o Jaredovi?“

„O Jaredovi? Dobrá otázka. Nevím, jestli očekávají jeho přítomnost. Uvidím, jestli se na něj budou ptát.“

„Jak se ten Syřan jmenuje?“

„Manšír Taláb. Je to náš přítel.“

„Myslíte zdroj.“

Anders přikývl.

„Máme v téhle části světa vůbec nějaké přátele?“ zeptal se Crocker.

„Příhodná otázka.“

„Myslím tím lidi, kterým můžeme svěřit naše životy.“

„Na tohle vám nedokážu dát definitivní odpověď. Raději už půjdu.“

Odešel. Crockerovi se nechtělo nic jíst, ale žízeň měl. Otevřel víčko láhve s minerální vodou Evian, kterou našel vedle umyvadla, posadil se na okraj vany a napil se. Současně přemýšlel o svém kolegovi z Černého družstva SEAL Akilovi, který s ním včera přijel.

Už by tu měl být, pomyslel si, když zkontroloval svůj poškozený mobilní telefon.

Vyťukal Akilovi zprávu: „Udělej SDR. Kde jsi?“

Anders se vrátil s bílým tričkem a světle modrou oxfordovou košilí, téměř identickou s tou, kterou měl na sobě on sám. Odpočatě a uvolněně už nevypadal. „Tohle je ta nejlepší, jakou jsem našel,“

pronesl způsobem, jako by na jeho široká ramena padla veškerá tíha světa.

Košile nebyla ani tmavá, ani černá, ale stačila. „Informoval jste o poradě i Akila?“ zeptal se ho Crocker.

„Akila?“

„Mého kolegu Akila. Toho velkého chlapíka egyptského původu. Požádal jste mě, abych ho kvůli jeho jazykovým schopnostem přivezl s sebou. Vzpomínáte?“

„Ano, samozřejmě,“ odpověděl Anders. „Asi před čtyřiceti minutami jsem mu posílal zprávu.“

„Odpověděl na ni?“

„Ano, je na cestě.“

Zatímco si Crocker zapínal košili, hlavou se mu honily obavy. *Co když ta organizace, která napadla mě a Jareda, číhá někde v záloze i na Akila?*

Obrátil se k Andersovi. „Jak vypadám?“

„Stejně jako předtím. Snad jen trochu upnutější než obvykle.“

„To je smůla.“

„Proč?“

Crocker se protáhl kolem něj. „Jen tak. Myslím, že na Akila počkám dole.“

„PROČ?“ ZEPTALA SE HO DOKTORKA MATHEWSOVÁ PŘI jejich druhém sezení.

„Co proč?“

Chtěl vůči ní pociťovat averzi, ale nešlo to. Měla vlídné vystupování a nepůsobila dojem člověka s předsudky. Na fotografiích s dcerou se jevila jako laskavá, milující matka. Ani na jedné z nich nebyl žádný muž.

„Jako způsob obživy jste si zvolil velmi ojedinělou a zvláštní činnost. Jsem si jistá, že to sám víte.“

„To ano.“

„Položil jste si někdy otázku, proč jste se rozhodl stát příslušníkem SEAL?“ zeptala se ho. Víc jí toho neřekli. Nevěděla, že je členem ST-6 ani o existenci Černého družstva. Takové informace měla jen hrstka lidí v CIA a Bílém domě.

Crocker se podíval po Holly, usazené po jeho levici, která sklonila hlavu a nechtěla se mu podívat do očí. Chtělo se mu říct, že tohle sezení nesnáší a že stejně se cítí i ohledně doktorčiny poslední otázky. Nebyl totiž typem člověka, který by s oblibou rozpítvával psychické pohnutky. Dělal, co dělal, a dobře věděl proč.

Namísto podrážděného zavrčení ale odpověděl klidně a vyrovnaně. „Byl jsem dost čilé dítě. Vždycky mě přitahovalo dobrodružství a nebezpečí. Město, kde jsem v Massachusetts vyrostl, bylo plné motocyklových gangů a drog. Moji mladí přátelé a já jsme sklouzávali přesně k takovému stylu života. Začal jsem posilovat a běhat a v osmnácti jsem vstoupil do námořnictva. V námořnictvu jsem udělal testy, abych se dostal do týmů SEAL. Ukázalo se, že mi to perfektně vyhovuje. Za život, který jsem tímhle způsobem získal, jsem dost vděčný. A svoji práci mám opravdu rád.“

Doktorka Mathewsová přikývla. „Je ohromně uspokojivé najít profesi, která vám vyhovuje a dává vám pocit určitého cíle, že ano?“

„Ano, to je,“ řekl. Za tohle se mu líbila ještě o něco víc než předtím.

TEĎ SEDĚL VE VSTUPNÍ HALE HOTELU V JEDNOM Z VELKÝCH křesel s hedvábným potahem a přemýšlel o Jaredově rodině i o tom, jak asi přijmou zprávu o svém synovi. Smrt ho totiž vždy